A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)
2005. április 12.*

A C-265/03. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Audiencia Nacional (Spanyolország) a Bírósághoz 2003. június 17-én érkezett, 2003. május 9-i határozatával terjesztett elő az előtte

Igor Simutenkov

és

a **Ministerio de Educación y Cultura**, valamint

a **Real Federación Española de Fútbol**

* Az eljárás nyelve: spanyol.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans és A. Rosas tanácselnökök, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (előadó), U. Lõhmus, E. Levits és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: C. Stix-Hackl,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

— Igor Szimutyenkov képviseletében M. Álvarez de la Rosa abogado és F. Toledo Hontiyuelo procuradora,

— a Real Federación Española de Fútbol képviseletében J. Fraile Quinzaños abogado és J. Villasante García procurador,

— a spanyol kormány képviseletében E. Braquehais Conesa, meghatalmazotti minőségben,

— az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében F. Hoffmeister és D. Martin, valamint I. Martínez del Peral, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2005. január 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről az Orosz Föderáció közötti partnerség létrehozásáról szóló, Korfun 1994. június 24-én aláírt és a Közösségek nevében a Tanács és a Bizottság 1997. október 30-i 97/800/ESZAK, EK, Euratom határozatával (HL L 327., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 26. kötet, 356. o.) jóváhagyott partnerségi és együttműködési megállapodás (a továbbiakban: Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás) 23. cikke (1) bekezdésének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet az I. Szimutyenkov és a Ministerio de Educación y Cultura (oktatási és művelődési minisztérium), illetve a Real Federación Española de Fútbol (spanyol labdarúgó-szövetség, a továbbiakban: RFEF) közötti jogvitában terjesztették elő egy olyan sportszabályozással kapcsolatban, amely korlátozza az országos versenyeken indítható harmadik államokbeli játékosok számát.

Jogi háttér

3 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 1997. december 1-jén lépett hatályba. 23. cikkének (1) bekezdése, amely az „Üzletről és befektetésekről szóló rendelkezések" című IV. címben, a „Munkafeltételek" című 1. fejezetben szerepel, a következőképpen rendelkezik:

„A Közösség és tagállamai az egyes tagállamokban érvényben lévő törvényeknek, feltételeknek és eljárásoknak megfelelően biztosítják, hogy az adott tagállam területén jogszerűen munkát vállaló oroszországi állampolgárokkal szembeni elbánás mentes legyen az állampolgárság alapján történő mindennemű megkülönböztetéstől [helyesen: hátrányos megkülönböztetéstől] a munkafeltételek, a díjazás vagy az elbocsátás tekintetében a saját állampolgáraik részére nyújtott elbánáshoz viszonyítva."

4 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az Együttműködési Tanács ajánlásokat tesz az e megállapodás 23. és 26. cikkében foglaltak végrehajtására."

5 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás ugyanezen IV. cím alatt található 48. cikke szerint:

„E cím alkalmazásában a megállapodás nem akadályozza meg a feleket abban, hogy területükön a belépés és tartózkodás, a munkavégzés, a munkafeltételek és

természetes személyek letelepedése, valamint szolgáltatások nyújtása tekintetében saját törvényeiket és rendeleteiket alkalmazzák, feltéve, hogy azokat nem alkalmazzák oly módon, amellyel megsemmisítik vagy hátrányosan befolyásolják a megállapodás egy bizonyos rendelkezésében szereplő feltételek alapján a feleknek járó kedvezményeket. [...]"

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

6 I. Szimutyenkov orosz állampolgár, aki az alapügy tényállásának időpontjában Spanyolországban lakott, ahol tartózkodási és munkavállalási engedéllyel rendelkezett. Minthogy a Deportivo Tenerife Klubbal kötött szerződése alapján hivatásos labdarúgó-játékosként vállalt munkát, közösségen kívüli játékosként szövetségi engedéllyel rendelkezett.

7 2001 októbere folyamán I. Szimutyenkov az említett klub útján kérelmet nyújtott be az RFEF-hez, hogy ez utóbbi szövetségi engedélyét olyanra cserélje ki, amilyennel a közösségi játékosok rendelkeznek. Kérelme alátámasztásaként a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodásra hivatkozott.

8 2001. január 19-i határozatával az RFEF ezt a kérelmet általános szabályzata, illetve a közötte és a nemzeti hivatásos labdarúgóliga között 1999. május 28-án létrejött megállapodás (a továbbiakban: 1999. május 28-i megállapodás) alapján elutasította.

9 Az RFEF általános szabályzatának 129. cikke szerint a hivatásos labdarúgójátékos-engedélyt e szövetség adja ki, és arra jogosít, hogy birtokosa e szövetség tagjaként űzhesse e sportot, és valamely csapathoz tartozó játékosként indítani lehessen hivatalos mérkőzéseken és versenyeken.

10 Az általános szabályzat 173. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az e szabályzatban megállapított kivételek sérelme nélkül, a labdarúgó-játékosoknak ahhoz, hogy bejegyezzék őket, és hivatásosjátékos-engedélyt kapjanak, spanyol állampolgársággal vagy az Európai Unió, illetve az Európai Gazdasági Térség valamely tagállama állampolgárságával kell rendelkezniük."

11 Az általános szabályzat 176. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) Az országos szinten rendezett és hivatásos jellegű hivatalos versenyeken részt vevő csapatok az RFEF, a nemzeti hivatásos labdarúgóliga és a spanyol labdarúgók egyesülete között e célból létrejött megállapodásokban meghatározott számban indíthatnak e versenyeken nem közösségi állampolgárságú külföldi játékosokat; ezenkívül e megállapodások meghatározzák azt is, hogy hány ilyen játékos vehet részt egyidejűleg a játékban.

[...]"

12 Az 1999. május 28-i megállapodás az első osztályban a 2000/2001–2004/2005-ös évadokban 3-ra, a második osztályban a 2000/2001-es és a 2001/2002-es évadokban 3-ra, míg a három ezt követő évadban 2-re korlátozta azoknak a nem tagállami állampolgárságú játékosoknak a számát, akik egyidejűleg vehetnek részt a játékban.

13 Mivel úgy véli, hogy az Európai Unió, illetve az Európai Gazdasági Térség (a továbbiakban: EGT) tagállamainak állampolgárai és a harmadik államok állampolgárai között e szabályozás által alkalmazott különbségtétel az orosz játékosok tekintetében összeegyeztethetetlen a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésével, valamint hogy korlátozza hivatása gyakorlását, I. Szimutyenkov az új engedély iránti kérelmét elutasító 2001. január 19-i határozat ellen keresetet nyújtott be a Juzgado Central de lo Contencioso Administrativohoz.

14 Miután e keresetet 2002. október 22-én kelt ítélettel elutasították, I. Szimutyenkov az ítélet ellen az Audiencia Nacionalhoz fellebbezett, amely úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e a [Közösségek–Oroszország] partnerségi megállapodás 23. cikkével, ha egy sportszövetség valamely orosz állampolgárságú hivatásos sportolóra, aki egy olyan spanyol labdarúgóklubnál vállal szabályosan munkát, mint az alapeljárásban szereplő klub, olyan szabályt alkalmaz, amely szerint a klubok az országos szinten rendezett versenyeken csak korlátozott számban indíthatnak az Európai Gazdasági Térségen kívüli harmadik államokbeli játékosokat?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

15 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállamban székhellyel rendelkező klubnál szabályosan munkát vállaló orosz állampolgárságú hivatásos sportolóra olyan, ugyanezen tagállam sportszövetsége által megállapított szabályt alkalmaznak, amely szerint a klubok az országos szinten szervezett versenyeken csak korlátozott számban indíthatnak az EGT-megállapodásban részes államokon kívüli harmadik államokbeli játékosokat.

16 I. Szimutyenkov és az Európai Közösségek Bizottsága azt állítják, hogy az olyan szabály, mint az 1999. május 28-i megállapodásban szereplő, ellentétes a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésével.

17 Az RFEF ezzel szemben álláspontja alátámasztásául a 23. cikk (1) bekezdésében szereplő „az egyes tagállamokban érvényben lévő törvényeknek, feltételeknek és eljárásoknak megfelelően" fordulatra hivatkozik. Ebből arra következtet, hogy a törvényben biztosított, labdarúgó-játékosoknak szóló engedélyek kiadására vonatkozó hatáskörének, valamint az általa elfogadott sportszabályzatnak elsőbbsége van a hátrányos megkülönböztetés tilalma fenti rendelkezésben lefektetett elvével szemben. Azt is állítja, hogy az engedély kiadása és az ezzel kapcsolatos szabályok a versenyek szervezésének keretei közé tartoznak, és nem érintik a munkafeltételeket.

18 A spanyol kormány egyetért az RFEF észrevételeivel, és különösen arra hivatkozik, hogy a nemzeti szabályozás és az ezt értelmező ítélkezési gyakorlat értelmében a

szövetségi engedély nem munkafeltétel, hanem olyan közigazgatási engedély, amely a sportversenyeken való részvételre jogosít.

19 Annak érdekében, hogy a feltett kérdésre hasznos választ lehessen adni, elsősorban azt kell megvizsgálni, hogy magánszemély hivatkozhat-e a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésére valamely tagállam bírósága előtt, és másodsorban, igenlő válasz esetén, meg kell határozni a hátrányos megkülönböztetés tilalma fenti rendelkezésben lefektetett elvének hatályát.

A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikke (1) bekezdésének közvetlen hatályáról

20 Hangsúlyozandó, hogy mivel a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás nem szól arról, hogy rendelkezéseinek milyen hatálya van az e megállapodásban részes felek (a továbbiakban: felek) jogrendszerében, a Bíróság feladata, hogy erről, illetve bármely más megállapodás Közösségen belüli alkalmazásával kapcsolatos értelmezési kérdésről döntsön (a C-146/96. sz., Portugália kontra Tanács ügyben 1999. november 23-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-8395. o.] 34. pontja).

21 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Közösségek által harmadik államokkal kötött megállapodás valamely rendelkezését közvetlenül alkalmazandónak kell tekinteni, amikor — a megállapodás szövegére, valamint céljára és természetére tekintettel — világos és pontosan meghatározott kötelezettséget tartalmaz, amelynek végrehajtása vagy hatálya semmilyen későbbi aktus elfogadásának nincs alárendelve (a C-63/99. sz. Gloszczuk-ügyben 2001. szeptember 27-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-6369. o.] 30. pontja és a C-171/01. sz.,

Wählergruppe Gemeinsam-ügyben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4301. o.] 54. pontja).

22 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikke (1) bekezdésének szövegéből az következik, hogy e rendelkezés világos, pontos és feltétlen megfogalmazásban minden tagállamnak megtiltja, hogy állampolgárságuk miatt a munkafeltételek, a díjazás vagy az elbocsátás tekintetében hátrányosan megkülönböztesse az orosz munkavállalókat az adott állam állampolgáraihoz képest. E rendelkezés azokat a munkavállalókat védi, akik orosz állampolgársággal rendelkeznek, és jogszerűen vállaltak munkát a tagállam területén.

23 Az egyenlő bánásmódra vonatkozó ilyen szabály pontosan meghatározott eredménykötelezettséget ír elő, és lényegéből adódóan — anélkül, hogy ehhez további végrehajtási rendelkezések elfogadására lenne szükség — alkalmas arra, hogy valamely jogalany nemzeti bíróság előtt hivatkozzék rá, azt kérve ez utóbbitól, hogy hagyjon figyelmen kívül hátrányos megkülönböztetést tartalmazó rendelkezéseket (a C-162/00. sz. Pokrzeptowicz-Meyer-ügyben 2002. január 29-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-1049. o.] 22. pontja és a Wählergruppe Gemeinsam-ítélet [hivatkozás fent] 58. pontja).

24 Ezt az értelmezést nem kérdőjelezi meg a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikke (1) bekezdésében szereplő, „az egyes tagállamokban érvényben lévő törvényeknek, feltételeknek és eljárásoknak megfelelően" fordulat, sem pedig a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 48. cikke. E rendelkezések ugyanis nem értelmezhetők úgy, miszerint a tagállamok számára megengedett, hogy mérlegelésük szerint korlátozzák a hátrányos megkülönböztetés tilalma 23. cikk (1) bekezdésében lefektetett elvének alkalmazását, mert az ilyen értelmezés ez utóbbi rendelkezést megfosztaná a lényegétől, és ezáltal minden hatékony érvényesüléstől (a Pokrzeptowicz-Meyer ítélet [hivatkozás fent] 23. és 24. pontja, valamint a C-438/00. sz., Deutscher Handballbund-ügyben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4135. o.] 29. pontja).

25 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikke (1) bekezdésének közvetlen hatálya a megállapodás 27. cikkével sem ellentétes. Az ugyanis, hogy a 27. cikk szerint a 23. cikket az Együttműködési Tanács ajánlásai alapján hajtják végre, semmilyen későbbi aktus elfogadásának nem rendeli alá ez utóbbi rendelkezés végrehajtását vagy hatályát. E Tanács 27. cikk szerinti szerepe az, hogy megkönnyítse a hátrányos megkülönböztetés tilalmának tiszteletben tartását, de nem tekinthető úgy, hogy korlátozza a tilalom közvetlen alkalmazását (lásd e tekintetben a C-18/90. sz. Kziber-ügyben 1991. január 31-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-199. o.] 19. pontja és a C-262/96. sz. Sürül-ügyben 1999. május 4-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-2685. o.] 66. pontja).

26 A Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás célja és természete sem mond továbbá ellent annak a megállapításnak, amely szerint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a 23. cikk (1) bekezdésében lefektetett elve közvetlen hatállyal bír.

27 A megállapodás 1. cikke szerint a megállapodás célja partnerség létrehozása a felek között, amely többek között arra irányul, hogy előmozdítsa a felek közötti szoros politikai kapcsolatok fejlődését, a köztük folyó kereskedelmet és a köztük fennálló harmonikus gazdasági kapcsolatokat, a politikai és gazdasági szabadságjogokat, valamint az Oroszország és az európai együttműködés szélesebb területe közötti fokozatos integráció megvalósítását.

28 Az, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás eszerint csak a felek közötti partnerség létrehozására korlátozódik, anélkül, hogy előirányozná az Orosz Föderáció társulását vagy jövőbeni csatlakozását a Közösségekhez, nem zárja ki egyes rendelkezéseinek közvetlen hatályát. A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis az következik, hogy amikor valamely megállapodás együttműködést hoz létre a felek között, egyes rendelkezései — a jelen ítélet 21. pontjában említett feltételek mellett

— közvetlenül szabályozhatják a magánszemélyek jogi helyzetét (lásd a Kziber-ítélet [hivatkozás fent] 21. pontját, a C-113/97. sz. Babahenini-ügyben 1998. január 15-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-183. o.] 17. pontját és a C-162/96. sz. Racke-ügyben 1998. június 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-3655. o.] 34–36. pontját).

29 A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdése közvetlen hatállyal bír, így azok a jogalanyok, akikre alkalmazandó, hivatkozhatnak rá a tagállamok bíróságai előtt.

A hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének hatálya a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésében

30 A kérdést előterjesztő bíróság első kérdése hasonló ahhoz, amelyet a Bírósághoz abban az ügyben terjesztettek elő, amely a fent hivatkozott Deutscher Handballbund ügyben hozott ítélethez vezetett. Az ebben az ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy az egyrészről az Európai Közösségek és tagállamaik, másrészről a Szlovák Köztársaság közötti társulás létrehozásáról szóló, Luxembourgban 1993. október 4-én aláírt és a Közösségek nevében a Tanács és a Bizottság 1994. december 19-i 94/909/ESZAK, EK, Euratom határozatával (HL L 359., 1. o.) jóváhagyott európai megállapodás (a továbbiakban: Közösségek–Szlovákia társulási megállapodás) 38. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha egy tagállamban székhellyel rendelkező labdarúgóklubnál szabályosan munkát vállaló szlovák állampolgárságú hivatásos sportolóra olyan, ugyanezen tagállam sportszövetsége által megállapított szabályt alkalmaznak, amely szerint a klubok bajnoksági vagy kupamérkőzéseken csak korlátozott számban indíthatnak az EGT-megállapodásban részes államokon kívüli harmadik államokbeli játékosokat.

31 Az említett 38. cikk (1) bekezdésének első francia bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az egyes tagállamokban érvényben lévő feltételeknek és eljárásoknak megfelelően [...] az adott tagállam területén jogszerűen munkát vállaló szlovák állampolgárságú munkavállalókkal szembeni elbánásnak mentesnek kell lennie az állampolgárság alapján történő mindennemű hátrányos megkülönböztetéstől a munkafeltételek, a díjazás vagy az elbocsátás tekintetében a saját állampolgáraik részére nyújtott elbánáshoz viszonyítva."

32 A Bíróság úgy ítélte meg, hogy az országos versenyen indítható, érintett harmadik állambeli játékosok számát korlátozó szabály a Közösségek–Szlovákia társulási megállapodás 38. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdése értelmében a munkafeltételekre vonatkozott, amennyiben közvetlen hatása volt a fogadó tagállamban már szabályosan munkát vállalt szlovák hivatásos játékos részvételére e verseny találkozóin (a fent hivatkozott Deutscher Handballbund ítélet 44–46. pontja).

33 A Bíróság azt is megállapította, hogy az EK-Szerződés 48. cikkének (2) bekezdése (jelenleg, módosítást követően az EK 39. cikk (2) bekezdése) kapcsán a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítéletében (EBHT 1995., I-4921. o.) adott értelmezése, amely szerint az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalma kiterjed a fizetett tevékenység hivatásos sportolók által történő gyakorlásának feltételeit meghatározó sportegyesületek által megállapított szabályokra is, és e tilalommal ellentétes az egyidejűleg indítható játékosok számának állampolgárságon alapuló korlátozása, vonatkoztatható a Közösségek–Szlovákia társulási megállapodás 38. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdésére (a Deutscher Handballbund ítélet [hivatkozás fent] 31–37. és 48–51. pontja).

34 Megállapítható, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdése nagyon hasonló a Közösségek–Szlovákia társulási megállapodás 38. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdéséhez. Az egyetlen észrevehető különbség ugyanis e két rendelkezés szövegében egyrészről a „Közösség és tagállamai [...] biztosítják, hogy az [...] oroszországi állampolgárokkal szembeni elbánás mentes legyen az állampolgárság alapján történő mindennemű hátrányos megkülönböztetéstől", illetve másrészről a „[...] szlovák állampolgárságú munkavállalókkal szembeni elbánásnak mentesnek kell lennie az állampolgárság alapján történő mindennemű hátrányos megkülönböztetéstől [...]" fordulat használatában áll. Márpedig figyelemmel a jelen ítélet 22. és 23. pontjában tett megállapításra, amely szerint a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikke (1) bekezdésének szövege világos, pontos és feltétlen megfogalmazásban mondja ki az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmát, az említett megfogalmazásbeli különbség nem akadálya annak, hogy a Bíróság fent hivatkozott Deutscher Handballbund-ítéletben elfogadott értelmezése a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésére is vonatkozzon.

35 Kétségtelen, hogy a Közösségek–Szlovákia társulási megállapodással ellentétben a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodásnak nem célja társulás létrehozása a szóban forgó harmadik állam Európai Közösségekbe történő fokozatos integrációja érdekében, hanem arra irányul, hogy „Oroszország és az európai együttműködés szélesebb területe között fokozatosan integrációt valósítson meg".

36 Azonban a partnerségi megállapodásnak sem szövegösszefüggéséből, sem céljából semmilyen módon nem következik, hogy az más jelentést kívánt volna adni „az állampolgárság alapján történő mindennemű hátrányos megkülönböztetés" tilalmának „a munkafeltételek [...] tekintetében a saját állampolgáraik részére nyújtott elbánáshoz viszonyítva", mint ami e szavak általános értelméből következik. Következésképpen a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdése a Közösségek–Szlovákia társulási megállapodás 38. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdéséhez hasonlóan ugyanolyan jogot biztosít az egyenlő elbánásra a munkafeltételek tekintetében a valamely tagállam területén jogszerűen munkát vállaló orosz munkavállalóknak, mint amelyet hasonló meg-

fogalmazásban a tagállamok állampolgárainak az EK-Szerződés biztosít, amellyel ellentétes az olyan, állampolgárságon alapuló korlátozás, mint amilyen az alapügyben szereplő, amint azt a Bíróság a fent hivatkozott Bosman- és Deutscher Handballbund-ítéletben hasonló körülmények között megállapította.

37 Egyébiránt a Bosman- és a Deutscher Handballbund-ítéletben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az olyan szabály, mint az alapügyben szereplő, a munkafeltételekre vonatkozik (a Deutscher Handballbund-ítélet [hivatkozás fent] 44–46. pontja). Ebből következőleg az, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdése csak a munkafeltételekre, a díjazásra, illetve az elbocsátásra alkalmazandó, azaz nem terjed ki a munkavállalásra való jogosultságra, nem bír jelentőséggel.

38 Meg kell állapítani továbbá azt is, hogy az állampolgárságon alapuló korlátozás nem egyes, országaikat képviselő csapatok találkozóira vonatkozik, hanem klubok közötti hivatalos találkozókra, azaz a hivatásos játékosok tevékenységének lényegére. Ahogyan arról már szintén döntött a Bíróság, az ilyen korlátozás nem tekinthető indokoltnak a sporttal kapcsolatos megfontolások alapján (a Bosman-ítélet [hivatkozás fent] 128–137. pontja és a Deutscher Handballbund-ítélet [hivatkozás fent] 54–56. pontja).

39 Ezenkívül semmilyen egyéb olyan érv nem szerepelt a Bíróság elé terjesztett észrevételekben, amely alkalmas lenne arra, hogy indokolja az egyrészt valamely tagállam, illetve az EGT-megállapodásban részes valamely állam állampolgárságával rendelkező hivatásos játékosok, másrészt az orosz állampolgárságú hivatásos játékosok közötti eltérő bánásmódot.

40 Végül, amint azt a jelen ítélet 24. pontja megállapította, a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdésében szereplő „az egyes tagállamokban érvényben lévő törvényeknek, feltételeknek és eljárásoknak megfelelően" fordulat és a megállapodás 48. cikke nem értelmezhetők úgy, mint amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy mérlegelésük szerint korlátozzák a hátrányos megkülönböztetés tilalma e két rendelkezés közül az elsőben lefektetett elvének alkalmazását, mert az ilyen értelmezés megfosztaná e rendelkezést a lényegétől, és ezáltal minden hatékony érvényesüléstől.

41 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésre azt kell válaszolni, hogy a Közösségek–Oroszország partnerségi megállapodás 23. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha egy tagállamban székhellyel rendelkező klubnál szabályosan munkát vállaló orosz állampolgárságú hivatásos sportolóra olyan, ugyanezen tagállam sportszövetsége által megállapított szabályt alkalmaznak, amely szerint a klubok az országos szinten szervezett versenyeken csak korlátozott számban indíthatnak az EGT-megállapodásban részes államokon kívüli harmadik államokbeli játékosokat.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az egyrészről az Európai Közösségek és azok tagállamai, másrészről az Orosz Föderáció közötti partnerség létrehozásáról szóló, Korfun 1994. június 24-én aláírt és a Közösségek nevében a Tanács és a Bizottság 1997. október 30-i 97/800/ESZAK, EK, Euratom határozatával jóváhagyott partnerségi és együttműködési megállapodás 23. cikke (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha egy tagállamban székhellyel rendelkező klubnál szabályosan munkát vállaló orosz állampolgárságú hivatásos sportolóra olyan, ugyanezen tagállam sportszövetsége által megállapított szabályt alkalmaznak, amely szerint a klubok az országos szinten szervezett versenyeken csak korlátozott számban indíthatnak az EGT-megállapodásban részes államokon kívüli harmadik államokbeli játékosokat.

Aláírások